

dan die van den *datum*, waarop de behandeling is begonnen en geëindigd en draagt het hoofdbestuur op, dit in een algemeen bindend besluit voor te bereiden.

Deze motie werd aangenomen met 105 tegen 26 stemmen. Vóór stemden 38 afdeelingen, er tegen 6.

VII. In 1916 worden 7 (zegge zeven) ingrijpende amendementen ingediend op het (volgens de met zóó overgrootte meerderheid aangenomen motie) door het hoofdbestuur voorgestelde bindend besluit.

VIII. De afdeeling Den Haag, waarvan de afgevaardigde, collega SNOECK HENKEMANS, gezegd had, dat hij zich met de motie kon vereenigen (maar niet met de toevoeging, dat deze in een bindend besluit zal worden belichaamd, zonder dat dit vooraf in de afdeelingen is besloten) (zie bldz. 1248 Handelingen), vindt die 7 amendementen niet voldoende en voegt er een 8ste bij van eventueel-verstrekkende gevolgen.

Collega SNOECK HENKEMANS vindt, dat ik ten onrechte twijfel aan een juist begrip van continuïteit in de wetgeving bij vele leden en afdeelingen van onze Maatschappij!

Meppel, 26 Juni 1916.

JUL. LEYDESDORFF.

ZIEKENBRIEFJES.

Op gevaar af, dat de ziekenbriefjeskwestie meer dan vervelend wordt, moge ook mij toch nog iets te dezer zake van het hart, omdat ik indertijd het twijfelachtig genoeg hebben gehad, in deze materie in Meppel „de kat de bel aan te binden”.

Waar toch ongetwijfeld bij de Nederlandsche geneeskundigen als communis opinio mag gelden, dat behandeling en contrôle niet in één hand behooren, vind ik het verzet van velen tegen de afschaffing der ziekenbriefjes onbegrijpelijk inconsequent. Maar is het velen wel bekend, wat de hoofdoorzaak was, dat de briefjesafgifte in Meppel gestaakt werd?

Die hoofdoorzaak was, dat in verscheidene gevallen, waarin de behandelende geneeskundige een briefje had afgegeven, het bestuur van het uitkeeringsfonds toch uitkeering weigerde, omdat de daartoe aangewezen bestuursleden den patiënt eenigen huishoudelijken arbeid of een of ander knutselwerk hadden zien verrichten. Onze verklaringen werden dus meermalen tot een bespotting. Maar bovendien, waar de invaliditeit lang duurde en blijkbaar ernstig was, ontkwam men nooit aan een of meer bezoeken der fondsbestuursleden, die meer wilden weten, dan wij mochten zeggen; en alleen dit door ons ongewenschte gesprek was vaak voldoende om (zoogenaamd op ons gezag) strengere maatregelen te nemen, minstens om den patiënt tegen ons wantrouwend te maken; hetzelfde wat wij nu nog vaak van de ziekteverzekeringsmaatschappijen ondervinden, doch een noodzakelijk gevolg is van het feit, dat *niet algemeen* het afgeven van verklaringen gestaakt wordt.

Meppel, 27 Juni 1916.

W. LINGMONT.

HET HOOFDBESTUUR EN PLAATSELIJKE GENEESKUNDIGE CONTRACTEN.

In het begin van dit jaar werd door mij met eenige mede-raadsleden bij den gemeenteraad van Dordrecht een voorstel ingediend tot herziening van de genees- en verloskundige armenverzorging. Dit voorstel komt in hoofdzaak hierop neer, dat aan de zieke armen de vrije artskenkeuze en de vrije keuze van een verloskundige wordt verzekerd uit die geneesheeren en verloskundigen, die zich daarvoor beschikbaar stellen. Art. 6 van het ontwerp bepaalt: „De wijze van honoreeren en de instructie der geneesheeren en specialisten, bedoeld in art. 3, worden door de Commissie voor het